

عنوان مقاله:

خودآیینی کانت و نسبت آن با خودآیینی شخصی، اخلاقی و سیاسی

محل انتشار:

فصلنامه پژوهشهای فلسفی کلامی، دوره 19، شماره 72 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

زهرا خزاعی - استاد فلسفه، دانشگاه قم

طیبه حیدری موصولو - دانشجوی دکتری فلسفه تطبیقی، دانشگاه قم

خلاصه مقاله:

کانت اصل خودآیینی اراده را اصل اعلای اخلاق می داند. به باور وی، اگر اصولی که اراده می کنیم صرفاً برساخته موجودی باشد که واضع قوانین عام است، اراده یا خواست ما نیز خودآیین و مستقل عمل می کند. بر این اساس، نه تنها انسان خود قوانین اخلاقی را وضع کرده است بلکه خود را ملزم می کند تا به قوانینی که وضع کرده، عمل کند. ازاین رو کانت خودآیینی را در حوزه عمل و عاملیت موردتوجه قرار می دهد. مقاله حاضر با این نگاه، این اصل را بر پایه سه تفسیر از خودآیینی، یعنی خودآیینی شخصی، اخلاقی و سیاسی تحلیل می کند و ضمن توضیح آن ها و اشاره به میزان قرابتشان با خودآیینی کانت، درنهایت به این نتیجه می رسد که اگرچه این سه نوع خودآیینی زمینه های متفاوتی دارند، اما به خاطر اشتراک در دو معنای آزادی از وابستگی و قابلیت وضع قانون، با خودآیینی اراده کانت تمایزی ندارند. به باور کانت خودآیینی اراده نوعی از خودآیینی اخلاقی تلقی می شود، فرد برای اعمال خودآیینی شخصی باید تابع اقتضائات اخلاق باشد و خودحاکمیت سیاسی نیز درنهایت به خودآیینی کامل می رسد.

کلمات کلیدی:

کانت، خودآیینی اراده، خودآیینی شخصی، خودآیینی اخلاقی، خودآیینی سیاسی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/862028>

